

1

Dean staart naar de reusachtige poort die voor hem opdoemt. Het is een smeedijzeren poort, met dikke tralies en krullen aan de bovenkant, zoals in fantasyfilms. Maar dit is geen film.

Dit is levensecht.

Dean mag plaatjes draaien op Partyland, het beste dancefestival ter wereld. Hij kan het nog steeds niet geloven, hij is met zijn veertien jaar de jongste dj ooit op het festival. Toen zijn oudere broer Donald hem de uitnodiging liet zien, dacht hij dat het een grap was. Partyland, daar komen toch alleen beroemde dj's spelen? Moet je daar niet eerst de halve wereldbol voor hebben afgereisd en miljoenen volgers hebben op Instagram, Twitter en Facebook? Dean heeft ook al wel wat van de wereld gezien, maar in zijn hoofd is hij nog steeds een beginner. Zelfs nu hij hier voor de poort staat, gelooft hij het nog niet helemaal.

‘Wat ouderwets, zo’n poort. Hebben ze die soms bij het oud ijzer gevonden?’

Donald is er ook bij. Als zelfverklaard manager van Dean staat hij erop om er elk optreden bij te zijn. Hij beschouwt zichzelf graag als de man achter het succes van zijn broertje. Dean denkt vaak stiekem dat hij succes heeft óndanks zijn broer. Maar hij laat Donald maar begaan, zo zijn hun ouders

tenminste gerust en kan hij doen wat hij het liefste doet: dj'en.

'Ik dacht dat het grootste dancefestival wel wat meer technologie zou gebruiken,' zegt Donald. 'Hebben ze hier niet van die automatische loopbanden zoals op het vliegveld?'

'Wandel maar, dan verbruik je wat calorieën,' klinkt een vrouwenstem achter hen. 'Een beetje zweten af en toe kan geen kwaad.'

Juf Viola reist overal mee naartoe met Dean en Donald. Ze geeft Dean les op de momenten dat hij niet hoeft op te treden. Dean staat niet altijd te springen om les te krijgen, maar hij weet dat hij geen keuze heeft. Het is de voorwaarde van zijn ouders om hem zijn gang te laten gaan. Hij mag gaan draaien als hij ondertussen goed studeert. Gelukkig weet juf Viola er meestal leuke lessen van te maken.

'Als ik wil zweten, ga ik wel naar de sauna,' zegt Donald.

'Ga dan straks maar tussen het publiek staan, daar wordt het ook broeierig heet,' lacht Viola, terwijl ze haar paardenstaart nog wat hoger maakt.

Dean negeert hen en stapt door de poort. Hij wil de betovering niet laten verbreken door zijn broer. Donald heeft altijd wel ergens kritiek op. Zelfs op Ibiza, als Dean daar op een strandfeest mag draaien, zeurt hij dat het zand in zijn schoenen kruipt. Dean denkt aan wat Viola zei: dat het straks warm wordt in het publiek. Zou dat bij hem straks ook zo zijn? Of zal het publiek zich afvragen wat die kleine snotneus achter de draaitafels doet? Misschien denken ze dat hij de zoon is van een bekende dj die even de apparatuur mag opstarten. Hij huivert: wat moet hij doen als er straks niemand danst? Snel schudt hij het beeld van zich af.

Achter hen sjokt Jimmy naar binnen. De kleine vierkante bodyguard met het kale hoofd begeleidt hen altijd en overal. Op zijn tweeënvijftigste is hij een ervaren beveiligger. Al is het soms wel een probleem dat hij niet meer zo goed tegen luide muziek kan. Hij zou soms liever een bekende pianist beveiligen.

Hij spant zijn indrukwekkende armen vol tatoeages als hij voorbij de bewakers van het festival loopt. Even laten zien wie hier de echte beveiliging is. Dean glimlacht. De tatoeages van Jimmy zijn niet eens echt; het zijn inkttekeningen die er maar zeven dagen op blijven. Jimmy is als de dood voor naalden.

Ze lopen langs de groene paden en bekijken de toverachtige versieringen. Er staan fakkels langs de weg, er komen mannen in vreemde pakken en op stelten voorbij en er zijn dj-booths op de gekste plekken. Dean voelt zich hier al helemaal thuis. Hij heeft straks een plek op het hoofdpodium, in de namiddag al, maar dat maakt hem niet uit. Hij zou hier zelfs 's ochtends draaien als het hem gevraagd werd.

Het duurt even voor ze bij het hoofdpodium zijn. Deans mond valt open bij het zien van het indrukwekkende gevaarte: het podium heeft de vorm van een grote boom met ogen en een mond. En in die mond staat de dj-booth. Daar mag hij straks spelen. Vet.

‘Eerst een oude poort, dan vreemde snuiters met vleugels op hun rug en nu een pratende boom,’ zegt Donald zuchtend. ‘Dit is toch geen kinderfestival?’

‘Denk je dat al die grote dj’s op een kinderfestival zouden draaien?’ vraagt Dean.

Hij ergert zich nu een beetje aan zijn broer. Wat gebeurt

er als iemand hem hoort? Straks denken ze nog dat Dean voor kinderen draait omdat hij zo jong is. Hij moet al genoeg opboksen tegen de vooroordelen. Pas als hij achter de dj-booth staat en iedereen hem hoort spelen, beseffen ze dat leeftijd niets uitmaakt om een goede dj te zijn.

‘Volgens mij delen ze toch ergens ballonnen uit,’ zegt Donald met een wantrouwige blik op de lucht. ‘Ik hoor voortdurend iets zoemen.’

Dean hoort het nu ook. Een langzaam aanzwellend gesuis weerklinkt in de lucht. Wat is dat?

‘Bukken!’ roept Donald plotseling.

Hij duwt Dean en Viola met zijn beide handen tegen de grond. Daarna werpt hij zich op Jimmy, maar die verroert geen vin. Donald botst op de ijzeren spieren en valt zelf op de grond. Net op tijd, want een groot gevaarte scheert rakelings langs zijn hoofd.

Dean kijkt voorzichtig om zich heen. Door wie worden ze aangevallen? In de verte hoort Dean iemand lachen.

Dan wordt het weer stil.

Dean kijkt op. Jimmy staat nog steeds ontspannen rechtop, met één hand in zijn zak en in de andere een groot stalen gevaarte. Een drone, weet Dean. Jimmy heeft hem uit de lucht geplukt.

‘Vermorzel hem, Jimmy,’ zegt Donald, wanneer hij ziet dat het gevaar geweken is.

Jimmy haalt zijn schouders op, maar zegt niets. Hij zegt nooit veel. Hij houdt de drone een beetje van zich af en kijkt ernaar alsof het een alien is. Jimmy heeft het niet zo op moderne technologie.

Achter hen hoort Dean nog steeds iemand lachen.

Hij kijkt om. Een man met een beige broek en een blauw hemd met bloemen komt naar hen toe gelopen. Hij heeft een grote bril op zijn neus en zijn haar is kort geschoren.

‘Het lijkt wel oorlog,’ zegt hij lachend. ‘Eén aanval en jullie duiken al naar de grond.’

‘Zie je wel dat we aangevallen werden!’ roept Donald. ‘Bel de politie!’

De man kijkt even vreemd naar Donald en steekt dan zijn hand uit naar Dean.

‘Jij moet dj Dean zijn. Ik ben Michael.’

Dean schudt zijn hand. Hij weet wie dit is: Michael is de organisator van Partyland. Hij heeft ervoor gezorgd dat Dean een plaats op het hoofdpodium kreeg. ‘Bedankt dat ik op het hoofdpodium mag staan,’ zegt Dean.

‘Niet nodig,’ komt Donald tussenbeide. ‘Dat heb ik gewoon goed onderhandeld. Ik vind trouwens dat Dean wel wat groter op de affiche mag staan.’

Dean kan zijn broer wel wurgem. Volgens Donald is zijn tussenkomst als manager de enige reden dat Dean mag optreden op Partyland. Straks verknalt hij alles nog. Hij wil zeggen dat Michael niet naar zijn broer moet luisteren. Dat ze zeer blij zijn en dat ze er alles aan zullen doen om een topoptreden te geven. Maar de blik van Michael laat weinig ruimte voor uitleg.

‘Ik kan ook iemand anders vragen,’ zegt hij kort.

Het gezicht van Donald verandert meteen.

‘Zo bedoelde ik het niet. We zijn uiteraard blij met Deans plaats op het hoofdpodium. Alleen...’

‘Ik zie dat jullie al kennis hebben gemaakt met onze Door,’ onderbreekt Michael hem.

Hij wijst naar de drone wanneer niemand reageert. ‘Onze nieuwe cameraman.’

Jimmy draait de drone om en om.

‘Is dit een cameraman?’ bromt hij. ‘In mijn tijd hadden cameramannen lang haar en een slechte adem.’

‘Welkom in de eenentwintigste eeuw,’ zegt Michael. ‘Dit jaar filmen we alle beelden voor op de grote schermen met drones. We vliegen zo dicht mogelijk bij de mensen. Zo kunnen we hun emoties goed filmen.’

‘Welke emoties? Hun bange gezichten?’ vraagt Donald.

Michael steekt zijn vuist in de lucht. ‘Hun plezier, hun vreugde. Het feest dat ze aan het vieren zijn! Zo dicht als bij jullie gaan we natuurlijk nooit vliegen. We waren een beetje aan het testen.’

Dean is blij dat de aandacht weer weg is van zijn plek op het podium. Nu zijn plaats nog kwijtraken zou een ramp zijn, puur gezichtsverlies.

Hij kijkt nieuwsgierig naar de drone in Jimmy’s handen. Hij vindt het geweldig, al die nieuwe snufjes. Hij gebruikt ook altijd het nieuwste materiaal bij zijn dj-sets. Misschien moet hij zelf maar eens zo’n drone aanschaffen, dan kan hij ermee oefenen als hij moet wachten voor een nieuw optreden.

‘Juf Viola, kunt u eens een les geven over drones?’ vraagt Dean.

Juf Viola kijkt verbaasd op. Ze was duidelijk aan het dromen tijdens het gesprek met Michael. Maar toch knikt ze enthousiast.

‘Natuurlijk. Ik weet alles van de troon. Koning Arthur, de ridders van de ronde tafel...’

‘Nee, drone,’ zegt Dean, met de nadruk op de ‘d’.

Viola kijkt naar Dean alsof hij een vreemde taal spreekt. ‘Dat moet ik eens opzoeken. Is dat iets van Minecraft?’

Voor Dean iets kan uitleggen en naar de drone in de handen van Jimmy kan wijzen, wordt hij gestoord door luid geroep. Iemand roept Michaels naam. Een medewerker van het festival met een lange paardenstaart komt naar hen toegelopen. Hij fluistert iets in Michaels oor en wijst dan naar een klein gebouw dat schuin achter het hoofdpodium staat.

‘Wat zou er daar gebeuren?’ vraagt Donald.

‘Volgens mij besturen ze daar hun drones,’ zegt Dean.

Ondertussen verandert Michaels gezicht, zijn lach verdwijnt.

‘Alles in orde?’ vraagt Dean.

Michael schudt zijn hoofd en kijkt nadenkend naar de medewerker, die alweer wegloopt.

‘Probleem. Een van onze dronebestuurders is ziek.’

2

Dean gaat naar de backstageruimte. Zou het daar even betoverend zijn als op het festival zelf? Donald mag de aankleding van het festival dan wat kinderachtig vinden, Dean vindt de setting geweldig. De organisatie heeft oog voor elk detail, net zoals hij oog heeft voor elk stukje van zijn set. Hij heeft al in zijn hoofd wat hij straks wil draaien. Maar tegelijk weet hij dat hij ook zal moeten improviseren. Als het publiek niet reageert zoals je had verwacht, dan moet je je kunnen aanpassen. Maar dat maakt draaien nu net zo leuk.

‘Waar is Donald?’ vraagt Dean.

‘Die is naar het hoofdpodium gelopen,’ zegt Jimmy.

‘Waarom heb je dat niet gezegd?’ vraagt Dean.

‘Ik ben een bodyguard, geen babysit,’ antwoordt Jimmy nors.

Dean kijkt om zich heen. Ach, Donald zal wel komen, waarom zou hij zich zorgen maken? Hij hoeft toch niet op zijn oudere broer te letten? Maar ergens in zijn achterhoofd denkt hij terug aan de ontmoeting met Michael. Die heeft zijn broer ook bijna verknald. Hij zal toch geen domme dingen doen?

Samen met Jimmy en Viola stapt hij de backstageruimte binnen. De mensen achter de bar lijken haast uit een fantasy-film te komen, met kleurige schmink op hun gezicht en

gekke outfits. Dean kijkt even naar zijn eigen rode T-shirt. Het is zijn geluksshirt; een beetje geluk kan hem vandaag wel van pas komen. Maar nu twijfelt hij of hij het wel moet dragen.

‘Is dit T-shirt niet te gewoon voor dit festival?’ vraagt hij aan Viola.

Voor fashiontips kun je gewoonlijk wel bij Viola terecht. Als ze niet aan het lesgeven is, struint ze alle modevlogs af om er zeker van te zijn dat ze helemaal op de hoogte is.

‘Dat T-shirt is zelfs te gewoon voor een strandbarbecue,’ zegt Viola eerlijk. ‘Maar voor vandaag is het misschien precies goed. Als alles al zo speciaal is, kun je je maar beter eenvoudig kleden.’

Dean kijkt in het rond of hij andere dj’s ziet. Misschien hebben zij wel iets extravagants aan, iets wat bij de omgeving past. Er zijn enkele gezichten die hij herkent, maar hij durft hen niet te lang aan te kijken. Hij wil niet overkomen als een fan die toevallig in de backstageruimte is beland.

‘Wil je trouwens nu die les over die drones?’ vraagt juf Viola. ‘Want dan bereid ik wat voor.’

Dean schudt zijn hoofd. Hij heeft geen zin in dingen die zijn concentratie te veel verstoren. Terwijl hij verder rondkijkt, ziet hij de gezichten van de mensen veranderen. Ze kijken verbaasd zijn richting uit. Hebben ze hem herkend? Ze wijzen zelfs naar hem. Dean voelt zijn wangen warm worden.

Maar dan ziet hij ook Jimmy kijken.

En die kijkt niet naar hem. Wel langs hem heen, naar buiten. Dean draait zich om. Een van de drones vliegt over de festivalweide. Al is ‘vliegen’ een slecht woord, hij dwarrelt, gaat op en neer. De drone lijkt stuurloos.

Deans hart staat even stil. O nee! Hij heeft meteen een vermoeden van wat er aan de hand is. Hij loopt de backstage-ruimte uit en spurt naar het hoofdpodium. Naar het kleine gebouw erachter om precies te zijn. Hij opent de deur en kijkt naar binnen.

Precies wat hij dacht.

Donald.

Met een grote glimlach staat zijn broer te zwaaien met de afstandsbediening van de drone. Hij maakt grote bewegingen, alsof hij de drone met zijn lichaam bestuurt. Op verschillende schermen ziet Dean wat de drone filmt.

‘Donald! Wat ben je aan het doen?’

‘Dit is te gek, man!’

Donald grijnst.

‘Stop ermee. Je maakt hem stuk.’

‘Stuk? Ik ben hier geweldig in. *I rule the drone.*’

Dean kijkt naar buiten. De drone scheert rakelings langs medewerkers van het festival. Mensen duiken weg, vallen achterover in het gras. Een man op stelten kan net op tijd zijn benen opendoen, zodat de drone er tussendoor vliegt.

Dean sluit even zijn ogen, daar gaat zijn plaatsje op het hoofdpodium. Zijn broer is weer flink bezig om alles te verknallen. Waarom gaat hij eigenlijk nog mee?

‘Donald, zet hem aan de grond.’

‘Vergeet het, dit is te leuk.’

De drone vliegt nu steeds sneller. Dean ziet de uitdrukking op Donalds gezicht veranderen, hij heeft de drone niet meer onder controle. En het wordt nog erger: door het raam ziet Dean Michael lopen. Samen met een man met een fluorescerend overjasje rent hij naar het hoofdpodium.